

A Fővárosi Ítéltábla dr. Kummer Ákos ügyvéd (fél címe 2) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, Gödér Károlyné dr. Balpataki Dóra jogtanácsos által képviselt Budapesti Rendőr-főkapitányság (1139 Budapest, Teve utca 4-6.) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2013. október 10. napján meghozott, 22.P.20.311/2013/7. számú ítélete ellen az alperes részéről 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felperesnek 15.000 (Tizenötezer) forint fellebbezési költséget.

A le nem rótt 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperesnek a személyes szabadság sérthetetlenségéhez, a szabad mozgáshoz, a tartózkodási hely szabad megválasztásához, valamint az emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogait, amikor 2008. július 5-én előállította, megbilincselte és 19 órától másnap 03.55-ig fogva tartotta.

Az alperest eltiltotta a további jogsértéstől, és kötelezte, hogy a jogsértés miatt a felperes felé magánlevélben fejezze ki sajnálkozását és tőle kérjen elnézést.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperes részére 15 napon belül 300.000 forint nem vagyoni kártérítést, ezen összeg után 2008. július 6-tól a kifizetésig járó és a mindenkorin jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatait, valamint 30.000 forint ügyvédi munkadíjat.

Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

A le nem rótt 36.000 forint illetékről úgy rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

A felperes keresetét az Alkotmány 54. § (1) bekezdésében, 58. § (1) bekezdésében, a Ptk. 75. § (1) bekezdésében, 76. §-ában, valamint a 84. § (1) bekezdésében foglalt szabályok alapján bírálta el.

Arra az álláspontra helyezkedett, hogy a jogvitában az alperes nem tudott eleget tenni azon bizonyítási kötelezettségének, hogy a felperessel szemben

foganatosított intézkedése jogszerű volt, figyelemmel arra, hogy vele szemben az eset miatt szabálysértési vagy büntetőeljárás nem indult. Ettől függetlenül az ügyészszégi határozat az alperes jogellenes magatartását nem bizonyítja, miután a panasz benyújtására nem a rendőri intézkedés, hanem a gyanúsítás miatt került sor. A rendőri intézkedés tekintetében - a felperesi állítással szemben - nem állt rendelkezésre sem rendőri jelentés, sem tanúvallomás, így a felperes által előadottakat a tényállás körében az alperes nem is vitatta. Mindezek alapján az volt megállapítható, hogy a felperessel szemben az alperes jogellenes cselekmény és annak gyanúja hiányában intézkedett, ezzel a személyhez fűződő jogait megsértette.

Alkalmazta az elégtételadásra és az eltiltásra vonatkozóan kért objektív jogkövetkezményeket.

A nem vagyoni kártérítés tekintetében részben helyt adott az alperes védekezésének. Köztudomású ténynek tekintette, hogy egy rendőri intézkedés azzal szemben, aki arra nem adott okot, nem vagyoni hátrányt okoz. Az összecszerűség megállapítása során értékelte a felperes fiatal korát, az előállítás elhúzódo időtartamát, de mindemellett azt is, hogy nem merült fel egyéb bizonyíték arra vonatkozóan, hogy az eset a felperest megviselte volna, valamint az igényérvényesítéssel is késlekedett. Ezért a felperes 400.000 forint megfizetésére irányuló nem vagyoni kárigényét részben találta alaposnak, és 300.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte az alperest, figyelemmel a kialakult bírói gyakorlatra is. A kamatfizetési kötelezettség tárgyában a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerint határozott.

A perköltségviselés kérdésében a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján döntött, figyelemmel a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontjában és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésében írtakra.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte az elsőfokú határozat megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását. Vitatta azt a megállapítást, hogy a felperessel szemben nem indult eljárás, mivel a felperest gyanúsítottként vonták felelősségre, garázdaság és rongálás büntette miatt. Álláspontja szerint a felperessel szemben foganatosított intézkedés jogszerű volt, az intézkedő rendőrök alappal következtettek bűncselekmény elkövetésére. Megítélése szerint a felperes a perben nem tudta bizonyítani az alperesi intézkedés jogszerűtlenségére vonatkozó tényelőadását. Hivatkozott arra is, hogy a közigazgatási jogkörben okozott kárfelelősség megállapításának jogszabályi feltételei hiányoznak. Előadta, hogy az intézkedés során úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható, így a felelősség alól mentesül. Másodlagos fellebbezési kérelme szerint a nem vagyoni kártérítés összegének mérséklését kérte.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú határozat helybenhagyására irányult.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének a keresetet részben elutasító rendelkezését, figyelemmel a Pp. 253. § (3) bekezdésében foglaltakra.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló peradatokat megfelelően, okszerűen értékelve helyes tényállást állapított meg, az abból levont jogi következtetései helytállóak voltak. Érdemi döntésével a Fővárosi Ítéltábla egyetértett, ezért azt a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helyes indokai szerint helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság a jogvitában alkalmazandó jogszabályokat ismertette, így azokra a másodfokú bíróság csupán visszautal.

A Fővárosi Ítéltábla azt hangsúlyozza, hogy a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felperessel szemben foganatosított intézkedések jogszerűek voltak, és azok a szükségesség és arányosság Rtv. 15. § (1) és (2) bekezdésében meghatározott követelményének megfelelnek. A perben az alperes semmilyen bizonyítékkal nem tudta alátámasztani azt, hogy a felperes által sérelmezett intézkedések alkalmazására indokoltan, jogszerűen került sor. Nem volt megállapítható, hogy a felperes bármi olyan magatartást tanúsított, ami akár a szabálysértés, akár a bűncselekmény gyanúját megalapozta volna.

Fellebbezésében az alperes maga sem jelölte meg, hogy a felperessel szemben intézkedést végrehajtó rendőrök miből következtettek bűncselekmény elkövetésére, intézkedésük jogszerűségét mely tények alapozták meg. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást elfogadta, melyből következően a felperes jogsértő magatartást a perbeli időpontban, helyszínen nem tanúsított. A bizonyítás lehetőségétől az alperes saját magát fosztotta meg azzal, hogy írásbeli dokumentáció a perbeli eseménnyel kapcsolatosan már nem állt rendelkezésére, a felperes késői igényérvényesítése pedig a nem vagyoni kártérítés összegszerűségére vonatkozásában értékelésre került.

Mindennek alapján okszerűen jutott az első fokon eljáró bíróság arra a következtetésre, hogy a felperessel szemben az alperes úgy foganatosította intézkedéseit, hogy a jogellenes cselekménynek még csak a gyanúja sem merült fel.

Az elsőfokú bíróság helytállóan alkalmazta a felperes által kért objektív jogkövetkezményeket. A Pp. 163. § (3) bekezdése szerint külön erre irányuló bizonyítás lefolytatása nélkül is megállapítható volt a felperes esetében az alperes által alkalmazott, a személyes szabadságot korlátozó kényszerintézkedések következtében, valamint az emberi méltóság megsértésével okozati összefüggésben olyan hátrány bekövetkezte, amely nem vagyoni kártérítés megfizetésére alapot adott. Az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kárpótlás összegét helytállóan állapította meg, jogszabálysértés nélkül kötelezte az alperest a nem vagyoni kártérítés megfizetésére. Az összegszerűség meghatározása során mérvadó körülményeket megfelelően értékelte, figyelemmel volt a hasonló tárgyú perekben kialakult bírói gyakorlatra is. így annak csökkentésére a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget.

Megjegyzi a Fővárosi Ítéltábla, hogy miután a felperes kereseti kérelmét a személyiségi jogai megsértésére alapítottan terjesztette elő, és a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja alapján igényelte a nem vagyoni kártérítést, a bíróságnak nem kellett vizsgálat tárgyává tennie azt, hogy a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének speciális jogszabályi feltételei fennállnak-e.

A perköltségviselés kérdésében a másodfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott, és a pervesztes alperest kötelezte a felperes javára járó, a másodfokú eljárás során felmerült ügyvédi költségek megfizetésére, melynek mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 1. § (1) bekezdése, 3. § a) pontja, (5) bekezdése, 4/A. §-a alapján mérlegeléssel határozta meg. A személyes illetékmentes alperes a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán előlegezett fellebbezési illeték megfizetésére nem kötelezhető, azt a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése, 14. §-a alapján a Magyar Állam viseli.

Budapest, 2015. május 5.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Hercsik Zita s.k.. Kisbán Tamás s.k.
előadó bíró bíró

A kiadmány hiteléül:
tisztviselő